

DŽEJMS
PATERSON

Suzanin
dnevnik za
Nikolasa

Prevela
Leontina Gregorić Tasić

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson

SUZANNE'S DIARY FOR NICHOLAS

Copyright © 2001 by SueJack Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Edicija LAGUNA UZ VAS

1. SNOVI O ZABRANJENOM VOĆU, Fatima Mernisi
2. PORUKA U BOCI, Nikolas Sparks
3. LJUBAV JE UŠETALA, Marisa de los Santos
4. OSLUŠKIVANJE SRCA, Jan-Filip Zendker
5. DAMA U PLAVOM, Havijer Sijera
6. SICILIJANAC, Mario Puzo
7. NESTAO ZAUVEK, Harlan Koben
8. PITANJA I ODGOVORI, Vikas Svarup
9. JEDAN DAN, Dejvid Nikols
10. DEVOJKA SA BISERNOM MINĐUŠOM, Trejsi Ševalije
11. SUZANIN DNEVNIKA ZA NIKOLASA, Džejms Paterson
12. BADEM, Nedžma

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za one koji su nekada voleli, izgubili ljubav
i ponovo zavoleli.*

*Za Robina Švarca, uz neizmernu zahvalnost za njegovu
dragocenu pomoć i veliku dobrotu.*

I vama hvala na pomoći – Meri, Fern, Barbara...

Pre svih, za Suzi i Džeka, i za Džejn.

KETI

Keti Vilkinson je sedela u svom njujorškom stanu u nesvakidašnjoj, ali divnoj starinskoj porcelanskoj kadi punoj tople vode. Stan je odisao „stari-
nom“ i „pohabanošću“ na način kakav poklonici patinirane elegancije ni u snu ne bi mogli zamisliti. Ketina persijska mačka Gvinevir, nalik na omiljeni džemper od sive vune, smestila se na umivaonik. Crni labrador Merlin zaseo je na ulazu u spavaću sobu. Oči su im bile uprte u Ketu kao da strepe za nju.

Ketu je prestala da čita dnevnik. Oborila je glavu i položila svesku u kožnom povezu na stočić kraj kade. Uzdrhtala je čitavim telom.

Onda je zajecala i videla kako joj se ruke tresu. Gubila je tlo pod nogama, a to joj se retko dešavalo. Bila je jaka ličnost, oduvek. Prošaptala je reči koje je nekad čula u očevoj crkvi u Ešborou, u Severnoj Karolini. „O, Gospode, ima li te igde?“

Nije ni pomišljala da će je ta knjižica toliko uzdrmati. Međutim, nije samo dnevnik izazvao u njoj stanje smutnje i teskobe.

Ne, Suzanin dnevnik za Nikolasa nije bio jedini uzrok.

Stvorila je u glavi Suzanin lik. Zamislila ju je u njenoj staroj drvenoj kući na Bič Roudu na Martas Vinjardu.

I malog Nikolasa. Dvanaestomesečnog dečaćića blistavih plavih očiju.

I, na kraju, Meta.

Nikolasovog tatu.

Suzaninog muža.

I svoju nekadašnju ljubav.

Šta sada da misli o Metu? Da li će mu ikada oprostiti? Nije bila sigurna. Ali bar je shvatila ponešto od onoga što se zbilo. Dnevnik je otkrio deliće istine koje je trebalo da sazna, ali i duboke, bolne tajne za koje nije trebalo da zna.

Skliznula je dublje u vodu. Misli su joj se vratile na dan kada je dobila dnevnik – na 19. jul.

Pri pomisli na taj dan, ponovo se rasplakala.

Tog devetnaestog jula pre podne, Ketí je osetila potrebu da ode na reku Hadson, a onda kružnom brodskom linijom oko ostrva Menhetn, kao što su to jednom prilikom ona i Met uradili čisto radi štosá, pa se ispostavilo da su toliko uživali da im je vožnja brodom postala navika.

Stigla je taman za prvu vožnju tog dana. U sebi je nosila tugu, ali i srdžbu. O, bože, stvarno nije bila načisto sa sobom.

U tim jutarnjim časovima brodom se nije vozilo naročito mnogo turista. Sela je blizu ograde na gornjoj palubi, odakle se, usred mora uzburkanog mešanjem voda iz kanala i reke, pružao jedinstven pogled na Njujork.

Primećena je dok je sedela tamo sama – naročito od strane muškaraca.

Ketí se uvek isticala u gomili ljudi. Bila je visoka – skoro metar i osamdeset. Oči tople, plave, ljubazne. Sebe je smatrala nezgrapnom i pogrešno je tumačila poglede koji su joj upućivani. Njeni prijatelji pokušavali su iz petnih žila da je ubede u suprotno. Govorili su joj da je takoreći neodoljiva, da zadivljuje svojom snagom. „Kako da ne!“, smejala se ona. „Kamo sreće!“ Nije bila takva u sopstvenim

očima i znala je da se tu nikad ništa neće promeniti. Smatrala je sebe prosečnom, običnom. U duši je ostala devojka sa farme u Severnoj Karolini.

Često je svoju tamnu kosu plela u dugu kiku, još od svoje osme godine. Ranije je time dobijala muškobanjast izgled, ali nadala se da je sada ostavljala utisak mačke iz velegrada. Verovala je da se konačno uklopila u novu sredinu. Doduše, od šminke je koristila samo maskaru i ruž za usne. Danas se čak ni toliko nije potrudila. Zasigurno nije izgledala neodoljivo.

Sedeći tako na najvišoj palubi broda, prisetila se omiljene rečenice iz filma *Afrička kraljica*: „Glava uzdignuta, brada isturena, s vetrom u kosi – slika i prilika heroine“, tako je Bogart zadirkivao svoju partnerku Hepbern. To ju je malo razgalilo – malčice, kako je njena majka, tamo kod kuće u Ešborou, volela da kaže.

Plakala je bez prestanka. Oči su joj se nadule. Veče pre toga, čovek koga je volela iznenada i bez objašnjenja prekinuo je njihovu vezu. Našla se u čudu. Nije joj bilo na kraj pameti da se tako nešto može dogoditi. Još nije mogla da poveruje da ju je Met ostavio.

Davo da ga nosi! Kako je samo mogao? Zar me je sve ovo vreme lagao, mesecima i mesecima? Naravno da je lagao. Gad jedan. Gmizavac.

Htela je da dokuči šta je to moglo da ih razdvoji, ali jedino što joj se vrzmalo po pameti bili su časovi provedeni sa Metom, časovi gotovo nepomućene sreće.

Nevoljno je morala da prizna da se s njim moglo pričati o bilo čemu, lagodno i bez ustezanja. Met se dopadao čak i njenim prijateljicama, koje su umele da budu pakosne i uglavnom nisu imale sreće s muškarcima. Pa šta se to onda dogodilo s nama? Očajnički se upinjala da to shvati.

Bio je neobično pažljiv. Naravno, o tome se sada moglo govoriti samo u prošlom vremenu. Njen rođendan padao je u junu, a on je slao po jednu ružu u toku tog, kako je rekao, „tvog rođendanskog meseca“. Zapažao je da li ju je ranije viđao u nekoj bluzi, džemperu, cipelama, zapažao je njena raspoloženja, dobra, loša, katkad grozna.

Voleo je mnoge stvari koje je i Ketu volela, ili je bar tako tvrdio. *Ali Mekbil, Lekarsku praksu, Memoare jedne gejša, Devojku sa bisernom mindušom*. A potom odlaske na piće u barove *One if by Land*, ili *Two if by Sea*, zatim u *Vaterlo* u Vest Vilidžu, *Kup* u Istu, *Bubiz* u Ulici Hadson. Strane filmove u bioskopu *Linkoln Plaza*. Muzejske crno-bele fotografije, stara slikarska platna koja su pronalazili na buvljaciama. Izlete do Nolita (severno od Male Italije) i Vilijemsburga (novi Soho).

Nedeljom je odlazio s njom u crkvu, gde je ona deci predškolskog uzrasta držala časove iz veronauke. Oboje su se radovali nedeljnim popodnevim u njenom stanu. Ketu bi čitala *Tajms* od prve do poslednje strane, a Met prerađivao svoje pesme, raštrkane po krevetu, po podu u spavaćoj sobi, čak i na kuhinjskom stolu koji je ličio na mesarski.

Iz pozadine su tiho dopirali glasovi Trejsi Čepmen, Mejsi Grej, ili Sare Von. Mogla je da se istopi od sreće. Savršenstvo u svakom pogledu.

Met je činio da se ona oseća spokojnom, upotpunjavao je njen životni krug, stvarao osećaj nečeg dobrog, pravog. Ni sa kim nije bila tako potpuno, blaženo zadovoljna kao u njegovom prisustvu.

Šta bi moglo da uzdrma njenu ljubav prema Metu?

Ništa čega je bila svesna.

Jedne noći svratili su u džu-boks bar na aveniji A. Igrali su, a Met joj je na uvo pevušio *All Shook Up*, šaljivo, ali neverovatno dobro imitirajući Elvisa. A zatim Ala Grina. Oborio ju je s nogu.

Želela je da se nikada ne odvoji od njega. To je zvučalo otrcano, ali bilo je tačno.

Dok bi on boravio na Martas Vinjardu, gde je živeo i radio, svake noći satima su visili na telefonu, ili slali jedno drugom šaljive mejlove. Nazivali su to „svojom međugradskom ljubavnom avanturom“. Međutim, u korenu je sekao Ketine namere da ga poseti na Vinjardu. Možda je to trebalo da joj bude znak upozorenja?

Ipak, sve je dobro išlo čitavih jedanaest divnih meseci, koji kao da su prohujali u jednom trenu. Očekivala je da je Met uskoro zaprosi. Čak je i majci natuknula takvu mogućnost. Međutim, ispostavilo se da je živela u zabludi. Baš patetično. Ispala je budala i mrzela je sebe zbog toga.

Kako je moguće da se tako grozno prevarila u njemu! U svemu. Nije ličilo na nju da joj instinkti zataje u tolikoj meri. Obično je mogla da se osloni na njih. Važila je za pametnu devojkicu. Nije pravila gluposti.

Do sada. A, eto, ovog puta se katastrofalno prevarila.

Keti je najednom postala svesna da jeca i da svi na palubi zure u nju.

„Izvinite“, rekla im je i pokretom ruke zamolila ih da je ne gledaju. Pocrvenela je. Bilo joj je neprijatno. Osećala se kao pravi idiot. „Sve je u redu.“

Daleko od istine.

Nikada u životu nije bila tako ojađena. Ni izbliza. Izgubila je jedinog čoveka koga je ikad volela. Bože, koliko je volela Meta!

Odbacivala je svaku pomisao da tog dana ode na posao. Nije bila u stanju da podnese prisustvo kolega u kancelariji. Smetali su joj čak i nepoznati ljudi u gradskom autobusu. Ljubopitljivih pogleda na brodu bilo joj je dosta za ceo život.

Vrativši se kući posle vožnje brodom, zatekla je jedan paket prislonjen uz ulazna vrata.

Palo joj je na pamet da joj je poslat neki rukopis iz kancelarije. Zar ne mogu da je ostave na miru ni jedan jedini dan? Imala je pravo da uzme slobodan dan s vremena na vreme. Uvek je izgarala na poslu. Znalo se koliko je predana svojim knjigama. I koliko se trudila oko njih.

Radila je kao viši urednik u veoma cenjenoj izdavačkoj kući pri koledžu, opredeljenoj za romane i poeziju. Volela je svoj posao. Tu je upoznala Meta. S oduševljenjem je otkupila pravo na njegovu prvu knjigu poezije od jedne male agencije iz Bostona, pre oko godinu dana.

Već pri prvom susretu između njih je izbila iskra. *Prava* iskra. Svega nekoliko nedelja kasnije rodila se ljubav – ili je bar ona u to poverovala svim srcem, dušom, telom, glavom, ženskom intuicijom.

Kako je mogla toliko da se prevari? Šta se dogodilo! Zašto?

Sagnula se da dohvati paket i prepoznala je rukopis. *Metov rukopis*. Tu nije bilo sumnje.

Došlo joj je da zavrtla paket svom snagom i umalo da to uradi.

Ali nije. Suviše je vladala sobom – to je bio njen problem. Jedan od problema. Prikovala je pogled za paket i ostala tako nekoliko minuta. Onda je duboko udahnula i iscepala debeli papirni omot.

U njemu je našla mali, na starinski način ukoričen dnevnik. Namrštila se. Nije joj bilo jasno šta je posredi. A onda je počelo da je steže u stomaku.

Suzanin dnevnik za Nikolasa – stajalo je rukom ispisano na koricama, rukom pisano, ali to nije bio Metov rukopis.

Suzanin?

Najednom joj se zavrtilo u glavi. S mukom je dolazila do daha. Misli su joj se zbrkale.

Met bi uvek postajao ćutljiv i tajanstven kad bi se pomenula njegova prošlost. Sve što je uspjela da izvuče bilo je da mu se žena zvala Suzan. Toliko mu se omaklo jedne noći pošto su ispili dve boce vina. Ali, nije hteo da priča o Suzan.

Jedine prepirke između njih izrodile bi se zbog njegovog odbijanja da govori o prošlosti. Ketu je navaljivala da sazna više o njegovom životu, čime je samo postizala da Met postane još teži na rečima i još zatvoreniji. To je veoma odudaralo od onoga kakav je inače bio. Kada je izbila svađa oko toga, rekao je da više nije u braku sa Suzan. Zakleo se u to, ali nije bio voljan da išta više kaže.

Ko je bio Nikola? Zašto je Met poslao ovaj dnevnik? Bila je potpuno zbunjena i krajnje uznemirena.

Prsti su joj podrhtavali dok je otvarala dnevnik. Uz prvu stranu bila je prikazana poruka od Meta. Oči su joj se ovlažile. Ljutito je obrisala suze. I pročitala šta je Met napisao.

Draga Ket,

Nema reči ni dela kojima bih mogao da iskažem šta sada osećam. Izvinjavam se zbog onoga što sam dozvolio da se između nas dogodi. Ja sam kriv za sve. Preuzimam svu krivicu. Ti si savršena, divna, lepa. Nije stvar u tebi. Zbog mene je.

Možda će ti ovaj dnevnik pružiti bolje objašnjenje od onoga koje bih ja mogao da ti dam. Ako imaš snage, pročitaj ga.

Radi se o mojoj ženi, o mom sinu i o meni.

Moram da te upozorim da ćeš naići na delove koji će ti možda teško pasti.

Nisam očekivao da ću se zaljubiti u tebe, ali to se dogodilo.

Met

Keti je okrenula prvu stranu dnevnika.

DNEVNIK

Dragi Nikolase, moj mali prinče,

Godinama i godinama pitala sam se da li ću ikada postati majka.

Za sve to vreme neprestano sam maštala kako bi lepo i mudro bilo snimati video-kasete godinu po godinu, nameniti ih svojoj deci, saopštiti im tim putem ko sam, koliko ih volim, o čemu mislim, šta me tišti, šta uzbuđuje, zasmehava ili izaziva suze, navodi na nove načine razmišljanja. I, naravno, izneti sve svoje tajne.

Mnogo bi mi značilo da su mi moji roditelji ostavili takve trake, pričali mi o sebi, rekli mi šta osećaju za mene i misle o životu. Jer, pokazalo se da ih ja zapravo ne poznajem, što je pomalo žalosno. Ne, to je veoma žalosno.

Zato ću ja svake godine snimati kasete za tebe. Ali ima još nešto što želim da uradim tebe radi, dušo.

Vodiću dnevnik, *ovaj* dnevnik, uz obećanje da ću to činiti redovno.

Sada, kad unosim ove prve redove, ti si star dve nedelje. No, želja mi je da započnem pričom o događajima od prvog rođenja. Da počnem, tako da kažem, pre početka.

Ovo je namenjeno samo tebi, Nik.

Dakle, evo šta se dešavalo Nikolasu, Suzani i Metu.

Priča počinje jedne tople, mirisne prolećne večeri.

Radila sam u to vreme u Opštoj bolnici u Masačusetsu kao lekar sa osmogodišnjom praksom iza sebe. Bilo je momenata koji su me ispunjavali zadovoljstvom, kad sam pratila ozdravljenje bolesnika, pa čak i dok sam bdela nad onima za koje nije bilo spasa. Suočavala sam se sa birokratijom i beznadežnim manjkavostima našeg zdravstvenog programa. Kao i sa svojim ličnim nedostacima.

Upravo sam bila završila dvadesetčetvoročasovnu smenu sa dežurstvom. Ne mogu ti opisati kakav sam zamor osećala. Izvela sam mog odanog zlatnog retrivera Gustavusa, skraćeno Gasa, u šetnju.

Valjda bi trebalo da ti ovde opišem kako sam tada izgledala. Kose dugačke i svetle, visine, tako, oko metar i šezdeset pet. Ne baš lepa, ali prijatna za oko. Sa ljubaznim osmehom za većinu ljudi. Nisam bila suviše opterećena svojim izgledom.

Ovo se dešavalo jednog petka, kasno posle podne. U sećanju mi je ostalo lepo vreme i kao kristal čist, prijatan vazduh. Jedan od onih dana kakve obožavam.

Sve jasno pamtim, kao da se juče dogodilo.

Gas se nadao u trk da isprepada i uhvati jednu sirotu, bespomoćnu gradsku patku koja je odlutala iz bezbedno-

sti jezerceta. Nalazili smo se kraj brodića u obliku labudova u bostonskom parku, u šetnji uobičajenoj za nas, naročito ako bi Majkl, moj dečko, morao da radi, kao što je te večeri bio slučaj.

Gas se otrgao sa kaiša. Pojurila sam za njim. Kao svakom pravom retriveru, bilo mu je u krvi da hvata i donosi sve i svašta – lopte, frizbije, papirne kese, da ganja sapunske mehuriće, odraze na prozorskim oknima u stanu. Dok sam trčala za njim, presekao me strašan bol, nešto što nikad ranije nisam osetila. *Za ime boga, šta je sad to?*

Od siline bola pala sam na dlanove i kolena.

Onda je postalo još gore. Noževi oštri kao britve parali su me po rukama, leđima, vilici. Izgubila sam vazduh. Nikako da dođem do daha. Nisam bila u stanju da usredsredim pogled. Sve mi se zamutilo. Nisam bila sigurna šta me je spalo, ali prošlo mi je kroz glavu da je u pitanju srce.

Šta mi je?

Htela sam da dozovem pomoć, ali reč nisam mogla da izustim. Drveće u parku pretvorilo se u kovitlac. Zabrinuta lica ljudi počela su da me okružuju, lebdeći iznad mene.

Gas se došunjao natrag. Čula sam ga kako laje iznad moje glave. Onda me je lizao po obrazu, ali jedva da sam osećala njegov jezik.

Ležala sam na leđima kao proštac, držeći se za grudi.

Srce? Gospode bože! Tek mi je trideset pet godina.

„Pozovite hitnu pomoć“, viknuo je neko. „Nije joj dobro. Mislim da umire.“

Ne umirem! htela sam da vrisnem. *Nemoguće je da umirem.*

Sve teže sam disala. Tonula sam u tamu, u ništavilo. *Ne daj se. Održi se u životu, diši, ostani pri svesti, Suzan.*

Sećam se, pružila sam ruku prema kamenu što je ležao blizu mene u prašini. *Uhvati se za taj kamen*, pomislila sam. *Drži se čvrsto*. Verovala sam da me jedino on može vezati za zemlju u tom času užasa. Htela sam da dozovem Majkla, ali znala sam da od toga ne bi bilo vajde.

Mora biti da sam nekoliko minuta ležala u nesvestici, jer iznenada sam opet postala svesna zbivanja oko sebe. Unosili su me u ambulantna kola. Suze su mi oblile lice. Sva sam bila mokra od znoja.

Tehničarka iz hitne pomoći neprestano je ponavljala: „Sve će biti u redu. Ne brinite, gospođo.“ Ali ja sam znala da nije tako.

Pogledala sam je, prikupila ono malo snage što mi je ostalo i prošaptala: „Ne dajte da umrem.“ Sve vreme stezala sam kamičak u šaci. Poslednje čega sam bila svesna jeste da mi stavljaju masku za kiseonik preko lica. Tada sam osetila užasnu slabost. Kamen mi je ispao iz ruke.

I tako, Niki,

Imala sam samo trideset i pet godina kada me je pogodio srčani udar u Bostonu. Sledećeg dana ugrađen mi je koronarni baj-pas u Opštoj bolnici. Skoro dva meseca bila sam van svih aktivnosti. Dok je trajao oporavak, imala sam vremena za razmišljanje, za ozbiljno razmišljanje o svemu, možda po prvi put u životu.

Detaljno i mučno preispitala sam svoj grozničavi život u Bostonu. Obilasci bolesnika, ispitivanja, prekovremeno ostajanje na poslu, preteran rad, dvostruke smene. Razmišljala sam o tome kakvo je bilo stanje mog organizma pred ovaj nemili događaj. I o svom prenebregavanju činjenice da mi je baka umrla od srčanog udara. Da se u mojoj porodici болоvalo od srca. Pa uprkos tome, nisam bila oprezna koliko je trebalo.

I dok sam se oporavljala, jedan moj prijatelj, lekar, ispričao mi je priču o pet kugli. Nikad nemoj zaboraviti tu priču, Niki. Mnogo je važna.

Evo te priče.

Zamisli život kao igru u kojoj žongliraš sa pet kugli. Kugle predstavljaju rad, porodicu, zdravlje, prijatelje i česti-

tost. Sve kugle držiš u rukama. Onda jednog dana shva-
tiš da je rad – gumena kugla. Ako je ispustiš, odskočiće ti
natrag. Ostale četiri kugle – porodica, zdravlje, prijatelji i
čestitost – napravljene su od stakla. Ako ispustiš neku od
njih, nepovratno će se okrznuti, izgubiti, možda čak slo-
miti. Tek kada istinski pronikneš u suštinu priče o pet kugli,
stvorićeš osnovu za životnu ravnotežu.

Niki, ja sam najzad shvatila poruku.

Nik,

Verovatno ti je jasno – ovo je iz razdoblja pre tate, pre Meta.

Da kažem nešto o dr Majklu Bernštajnu.

Upoznala sam ga 1996. godine na svadbi Džona Kenedija i Karoline Beset na ostrvu Kamberlend u Džordžiji. Moram priznati da nam je do tada oboma dobro išlo u životu. Istina, ja sam izgubila roditelje u svojoj drugoj godini, ali imala sam sreće što su me sa mnogo ljubavi i strpljenja odgajali moja baka i deka u Kornvolu, u državi Njujork. Pohađala sam stručnu školu u Lorensvilu, zatim koledž Djuk, a onda Medicinski fakultet na Harvardu.

Sve te škole dale su mi najbolje moguće obrazovanje, ali u njima nisam naučila lekciju o pet kugli.

Majkl je takođe bio na Harvardskom medicinskom fakultetu. Diplomirao je četiri godine pre nego što sam se ja upisala. Susret na venčanju Kenedijevih bio je naše prvo viđenje. Ja sam pozvana kao Karolinin, a Majkl kao Džonov gost. Venčanje je samo po sebi delovalo magično, obećavajuće, ispunjeno nadom u lep život. Možda je baš to delimično uticalo da se Majkl i ja zbližimo.

Ono što nas je u naredne četiri godine održavalo u vezi malo je složenije. U tome je imala udela čisto fizička privlačnost, o čemu želim da ti pričam jednog dana, ali ne sada. Majkl je bio – i sada je – visok i atraktivan, sa osmehom koji pleni. Imali smo mnogo toga zajedničkog. Volela sam da ga slušam kad priča, uvek uz šalu, bez razvlačenja, podrugljivo. Svirao je klavir i pevao sve, od Sinatre do Stinga. Oboje smo izgarali za svoj posao – ja u Opštoj bolnici Masačusets, Majkl u bostonskoj Dečjoj bolnici.

Ali sve to nije dovoljno za ljubav, Nikolase. Veruj mi.

Nekih četiri nedelje posle mog srčanog udara, probudila sam se jednog jutra u osam sati. Baškarila sam se još nekoliko minuta u krevetu, uživajući u blagodeti tišine koja kao da je krepila. Onda sam se nakanila da ustanem i spremim nešto za doručak pre odlaska na rehabilitaciju.

Trgla sam se na iznenadni zvuk, škripanje stolice o pod. Unezverena, krenula sam da vidim ko je to bio u kuhinji.

Majkl. Začudilo me što je još kod kuće, pošto skoro redovno izlazi pre sedam sati. Sedeo je za malim stolom za doručak.

„Umalo da dobijem srčani udar“, rekla sam mu, smatrajući opasku duhovitom.

Majklu nije bila smešna. Trljao je rukom stolicu do sebe.

Zatim, sa mirnoćom i samopoštovanjem na koje sam kod njega bila navikla, saopštio mi je tri glavna razloga zbog kojih me napušta: ne može da se ponaša ili razgovara sa mnom kao sa svojim prijateljima muškarcima, ne veruje da ja mogu da rađam posle onog srčanog udara i – da se već zaljubio u neku drugu.

Izletela sam iz kuhinje, a onda iz kuće. Bol koji sam tog jutra osećala bio je možda gori od srčanog udara. Život mi se smučio. Sve sam radila naopako. Sve!!!

Volela sam svoj poziv, ali obrela sam se u velikoj, pomalo birokratskoj bolnici, što nije bilo za mene.

Radila sam svojski, jer u mom životu nisu postojale druge vrednosti. Zarađivala sam oko 120.000 dolara godišnje, a novac sam trošila na večere u gradu, vikende da pobegnem od svega, na odeću koja mi nije bila potrebna i koja mi se čak nije ni sviđala.

Celog života maštala sam da imam decu, a evo me sad bez onog značajnog drugog činioca po tom pitanju, bez deteta, bez plana i bez izgleda da bilo šta od svega toga izmenim.

Znaš šta sam uradila, mali dečake? Počela sam da koristim poruku iz priče o pet kugli. Napustila sam posao u Opštoj bolnici u Masačusetsu. Napustila sam Boston. Ostavila sam iza sebe ubitačni životni ritam i dužnosti. Preselila sam se na jedino mesto na svetu gde sam uvek bila srećna. Otišla sam da tamo lečim slomljeno srce.

Do tada sam se beskonačno obrtala kao što hrčak okreće točak u malom kavezu. Snaga mi se napregla do krajnje granice i nešto je moralo da popusti.

Nažalost, to je bilo moje srce.

Nije se radilo o maloj promeni, Niki. Odlučila sam da promenim sve.

Niki,

Stigla sam na ostrvo Martas Vinjard kao nespretni turista, vukući sa sobom prtljag prošlosti, ne znajući šta ću s njim. Dobro, prvih nekoliko meseci provešću puneći police zdravom, svežom hranom sa farme. Pobacaću sve časopise koje sam donela sa sobom u novi dom. Naći ću novi posao.

Od pete do sedamnaeste godine provodila sam letnje mesece sa bakom i dekom na Vinjardu. Deko je bio arhitekta, kao i moj otac, i mogao je da radi svoj posao kod kuće. Baka Izabela bila je duša doma, imala je dara da naše boravište učini najprijatnijim kutkom za život, ispunjen ljubavlju.

Radovalo me je što sam se vratila na Vinjard, godilo mi je sve na njemu. Gas i ja smo rano izjutra odlazili na plažu i ostajali sve do smrknuća. Igrali smo se loptom, ponekad frizbijem. Onda bismo se zajedno sklopčali na ćebet i ležali do zalaska sunca.

Dogovorila sam se oko preuzimanja ordinacije lekara opšte prakse koji se selio za Illinois. U neku ruku, nas dvoje razmenjivali smo životne planove. On je odlazio u Čikago tačno u času kada sam ja napuštala život u velikom gradu.

Obavljao je praksu u jednoj od pet lekarskih ordinacija u beloj kući od dasaka u Vinjard Hevnu. Kuća je bila najmanje sto godina stara, a na tremu pred njom klatile su se četiri starinske stolice za ljuljanje. Jedna takva bila je za mojim stolom u ordinaciji.

Lepo mi je zvučalo *seoski lekar*, kao zvono koje najavljuje odmor u nekoj staroj seoskoj školi. To me podstaklo da okačim tablu sa jednostavnim natpisom: SUZAN BEDFORD – SEOSKI LEKAR – RADI.

Drugog meseca boravka na Martas Vinjardu imala sam nekoliko pacijenata.

Emili Houv, sedamdeset godina, bibliotekarka s radnim vremenom od nekoliko sati dnevno, počasni član društva *Kćeri američke revolucije*, tvrdokorna, uporna, protivnik svega što se zbivalo od otprilike 1900. pa nadalje. Dijagnoza: bronhitis. Prognoza: dobra.

Doris Latem, devedeset tri godine, nadživela već tri muža, jedanaest pasa i požar u kući. Zdrava kao dren. Dijagnoza: matora cura. Prognoza: živeće večno.

Erl Čepman, prezbiterijanski sveštenik. Opšti izgled – uvek isti. Dijagnoza: akutna dijareja. Prognoza: mogućna povratna pojava onoga što bi Gospod mogao nazvati vraćanjem duga.

Prvobitan spisak mojih pacijenata podseća na „Ko je ko“ iz poeme o Vilijamu Karlosu Vilijamsu. Zamišljam dr Vilijamsa kako ide po Vinjardu u obilazak bolesnika dok ledeni vetar duva sa udaljenih brda, mleko se zamrzava na terasama na stubovima, a zidarska kolica stoje zaglibljena u zimskom blatu. Tu bi se on našao, u kasno predvečerje, na putu da obiđe dečaka koji je ispao iz saonica, slomio ruku, a ujedno i svoj ponos.

Eto, to je bilo ono za šta sam stvorena. Moja maštanja dok sam živela u Bostonu, milion milja udaljena od ostvarenja.

U stvari, bila sam samo s druge strane okeana pored Autoputa broj 3, odmah s druge strane zaliva. Osećala sam se kao da sam stigla kući.